

30-01-1992

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Uw brief van

Uw kenmerk

Ons kenmerk

Bijlagen

Nr. 21.175/II/PN

advies 3362
van 16/03/72

Geachte Heer,

Ter zitting van 18 september 1991 heeft de Verenigde Vergadering van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) een onderzoek gewijd aan uw brief van 19 augustus 1991 waarin U verklaart niet akkoord te gaan met het advies dat de V.C.T. op 20 september 1990 uitbracht betreffende uw klacht tegen dr. [REDACTED] van het brandwondencentrum van het Militair Hospitaal te Neder-over-Heembeek omdat hij een medisch document van een Nederlandstalige in het Frans opstelde.

De V.C.T. stelt vast dat de militaire hospita-
len uitdrukkelijk worden bedoeld bij artikel 25 A en 25 B van de wet van 30 juli 1938, gewijzigd bij de wet van 30 juli 1955 op het gebruik der talen bij het leger.

Het militair hospitaal van Brussel valt onder de toepassing van artikel 25 B van de wet op het gebruik der talen bij het leger. Dat artikel bepaalt : "Het militair hospitaal wordt beschouwd als een eenheid met gemengd taalre-
gime. Het personeel bestaat voor de helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Nederlandse taal hebben doen blijken en voor de andere helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Franse taal hebben doen blijken.

Bij gebrek aan getuigschriften wordt die recht-
vaardiging geleverd door een gepast examen waarvan programma en inrichting bij K.B. worden bepaald. De geneesheer-direc-
teur en de dirigerende officier moeten van de kennis van beide talen doen blijken op grond van het bepaalde in artikel 5."

./.

Anderzijds bepaalt artikel 1, § 1, 1e lid van de bij K.B. van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dat "deze gecoördineerde wetten toepasselijk zijn op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën en van de gemeenten voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet".

Daaruit volgt dat de militaire hospitalen instellingen zijn die onder de militaire overheid ressorteren en als dusdanig buiten de toepassings sfeer van de bij K.B. van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken vallen.

De taalregeling die toepasselijk is op de werking van de diensten is die welke wordt voorgeschreven bij de wet van 30 juli 1938, gewijzigd bij de wet van 30 juli 1955 op het gebruik der talen bij het leger.

In haar advies nr. 3362 van 16 maart 1972 (waarvan copie in bijlage) oordeelde de V.C.T. dat ofschoon het militair hospitaal naast militair personeel, burgers tewerkstelt, de voornoemde wetten van toepassing zijn.

Om de hierboven aangehaalde redenen acht de V.C.T. zich niet bevoegd om een advies uit te brengen over de taalregeling die toepasselijk is op militaire ziekenhuizen beschouwd als instellingen of diensten van het leger, en meer bepaald, op de betrekkingen tussen het personeel en de zieken.

Zij bevestigt dan ook haar advies nr. 21.175 van 20 september 1990.

Met de meeste hoogachting,

DE VOORZITTER,

V.C.T. — N° 3362 — 16 maart 1972.

- Militaire hospitalen.
- Ontsnappen als diensten aan de toepassing van de S.W.T.
- Militair personeel : onbevoegdheid van de V.C.T.
- Gedetacheerde burgerlijke personeelsleden : behouden hun persoonlijk taalstatuut.

Bij brief van 24 november 1971, heeft de minister van Landsverdediging de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) om advies verzocht aangaande de toepassing van artikel 46, § 5, van de op 18 juli 1966 samengevatte wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, in verband met het organiseren van een vergelijkend examen met het oog op het aanwerven van verplegers(sters) bestemd voor de militaire hospitalen die zijn gevestigd buiten Brussel-Hoofdstad, *in casu* te Antwerpen, Luik en Oostende.

Tevens werd door de minister gevraagd of de zieken die zijn opgenomen in de militaire hospitalen die buiten Brussel-Hoofdstad zijn gevestigd moeten worden beschouwd als zijnde « het publiek » in de zin van artikel 46, § 5 der S.W.T. en of de kandidaten voor de betrekkingen van verpleger(ster) al dan niet moeten worden onderworpen aan een examen over de elementaire kennis van de 2^e taal.

Op grond van de artikels 60, § 1, en 61, §§ 2 en 5 van de op 18 juli 1966 samengevatte wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, heeft de Verenigde Vergadering van V.C.T. ter zitting van 16 maart 1972 een onderzoek aan die zaak gewijd en eenparig het volgende advies uitgebracht.

De militaire hospitalen worden uitdrukkelijk bedoeld bij artikel 25 A en 25 B van de wet van 30 juli 1938, gewijzigd bij de wet van 30 juli 1955 op het gebruik der talen bij het leger.

Het militair hospitaal van Brussel valt onder de toepassing van artikel 25 B van de wet op het gebruik der talen bij het leger. Dat artikel bepaalt :

25 B — « Het militair hospitaal wordt beschouwd als een eenheid met gemengd taalregime. Het personeel bestaat voor de helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Nederlandse taal hebben doen blijken en voor de andere helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Franse taal hebben doen blijken.

Bij gebrek aan getuigschriften wordt die rechtvaardiging geleverd door een gepast examen waarvan programma en inrichting bij K.B. worden be-

paald. De geneesheer-directeur en de dirigerende officier moeten van de kennis van beide landstalen doen blijken op grond van het bepaalde in artikel 5 ».

De andere hospitalen worden beheerst door artikel 25 A van de wet op het gebruik der talen bij het leger. Dat artikel zegt :

25 A — « In de militaire hospitalen wordt de streektaal gebruikt voor de bevelen tot het personeel, alsmede voor de administratie en het beheer. Echter worden de bevelen, berichten en mededelingen voor de zieken bestemd, in beide landstalen gesteld ».

Anderzijds bepaalt artikel 1, § 1, 1^e lid van de S.W.T. dat « deze geëördineerde wetten toepasselijk zijn op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën en van de gemeenten voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet ».

Daaruit volgt dat de militaire hospitalen die overigens uitsluitend voor militairen zijn bestemd, instellingen zijn die onder de militaire overheid ressorteren en als dusdanig buiten de toepassingsfeer van de S.W.T. vallen.

Derhalve is de Commissie de mening toegedaan dat, ofschoon er in die diensten burgers zijn tewerkgesteld, *de taalregeling die toepasselijk is op de werking van de diensten, die is welke wordt voorgeschreven bij de wet van 30 juli 1938, gewijzigd bij de wet van 30 juli 1955 op het gebruik der talen bij het leger.*

De verplichtingen die door de militaire hospitalen moeten worden nageleefd op het stuk van de dienstorders, de berichten en mededelingen aan het publiek en de betrekkingen met andere diensten, generale staf of militaire overheden, zijn die welke zijn voorgeschreven bij de voornoemde wetten.

Die taalregeling is in ieder opzicht toepasselijk op het militair personeel, maar ook de burgerlijke personeelsleden moeten zich terzake schikken naar de regels die voor de dienst zelve gelden.

De tewerkstelling van het personeel mag inderdaad niet tot gevolg hebben dat de aard van de dienst op het vlak van de taalwetgeving er door wordt gewijzigd en het is ondenkbaar dat de dienst aan twee verschillende taalwetgevingen zou worden onderworpen.

Om de hierboven aangehaalde redenen acht de Commissie zich niet bevoegd om een advies uit te brengen over de taalregeling die toepasselijk is op militaire ziekenhuizen beschouwd als instellingen of diensten van het leger, en meer bepaald, op de betrekkingen tussen het personeel en de zieken.

Wat het taalstatuut van het burgerlijk personeel betreft, doet het probleem zich anders voor.

Het burgerlijk personeel van de hospitalen wordt aangeworven door de directie van het burgerlijk personeel van het Ministerie van Landsverdediging. Het kader van de burgerlijke personeelsformatie werd vastgesteld bij K.B. van 1 december 1970.

Wat hun persoonlijke rechtspositie betreft, verwerven de door het departement gedetacheerde personeelsleden de hoedanigheid van militair niet en blijven zij onderworpen aan het statuut van het Rijkspersoneel. De bepalingen van de S.W.T. aangaande hun persoonlijk taalstatuut zijn derhalve op hen toepasselijk. Zij zijn aan de taalvoorschriften gebonden op het stuk van de aanwerving, de inschrijving op een taalrol, de taalkaders, met dien verstande dat het past die bepalingen toe te passen volgens de maatstaven die in hun oorspronkelijk bestuur van kracht zijn.

De commissie is zich terdege bewust van het feit dat het tegelijk aanwezig zijn in legerinstellingen van burgerlijk en militair personeel problemen en moeilijkheden kan scheppen, aangezien die twee categorieën personen over een verschillend taalstatuut beschikken.

Het komt de Commissie echter niet toe zich daarin te mengen en een advies uit te brengen over maatregelen die zouden moeten worden getroffen, aangezien de militaire hospitalen, beschouwd als diensten, — zoals hierboven vermeld — aan haar bevoegdheid ontsnappen.

Een afschrift van dit advies zal worden overgezonden aan de Minister van Landsverdediging.

Overeenkomstig artikel 61, § 3, 2^e lid van de S.W.T. wordt de Minister van Landsverdediging verzocht de Commissie mee te delen welk gevolg aan dit advies zal gegeven worden.

Gedaan te Brussel, 16 maart 1972.

V.C.T. — N° 3362 — 16 maart 1972.

- Militaire hospitalen.
- Ontsnappen als diensten aan de toepassing van de S.W.T.
- Militair personeel : onbevoegdheid van de V.C.T.
- Gedetacheerde burgerlijke personeelsleden : behouden hun persoonlijk taalstatuut.

Bij brief van 24 november 1971, heeft de minister van Landsverdediging de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) om advies verzocht aangaande de toepassing van artikel 46, § 5, van de op 18 juli 1966 samengevatte wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, in verband met het organiseren van een vergelijkend examen met het oog op het aanwerven van verplegers(sters) bestemd voor de militaire hospitalen die zijn gevestigd buiten Brussel-Hoofdstad, *in casu* te Antwerpen, Luik en Oostende.

Tevens werd door de minister gevraagd of de zieken die zijn opgenomen in de militaire hospitalen die buiten Brussel-Hoofdstad zijn gevestigd moeten worden beschouwd als zijnde « het publiek » in de zin van artikel 46, § 5 der S.W.T. en of de kandidaten voor de betrekkingen van verpleger(sters) al dan niet moeten worden onderworpen aan een examen over de elementaire kennis van de 2^e taal.

Op grond van de artikels 60, § 1, en 61, §§ 2 en 5 van de op 18 juli 1966 samengevatte wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, heeft de Verenigde Vergadering van V.C.T. ter zitting van 16 maart 1972 een onderzoek aan die zaak gewijd en eenparig het volgende advies uitgebracht.

De militaire hospitalen worden uitdrukkelijk bedoeld bij artikel 25 A en 25 B van de wet van 30 juli 1938, gewijzigd bij de wet van 30 juli 1955 op het gebruik der talen bij het leger.

Het militair hospitaal van Brussel valt onder de toepassing van artikel 25 B van de wet op het gebruik der talen bij het leger. Dat artikel bepaalt :

25 B — « Het militair hospitaal wordt beschouwd als een eenheid met gemengd taalregime. Het personeel bestaat voor de helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Nederlandse taal hebben doen blijken en voor de andere helft uit leden die van hun wezenlijke kennis der Franse taal hebben doen blijken.

Bij gebrek aan getuigschriften wordt die rechtvaardiging geleverd door een gepast examen waarvan programma en inrichting bij K.B. worden be-

paald. De geneesheer-directeur en de dirigerende officier moeten van de kennis van beide landstalen doen blijken op grond van het bepaalde in artikel 5 ».

De andere hospitalen worden beheerst door artikel 25 A van de wet op het gebruik der talen bij het leger. Dat artikel zegt :

25 A — « In de militaire hospitalen wordt de streektaal gebruikt voor de bevelen tot het personeel, alsmede voor de administratie en het beheer. Echter worden de bevelen, berichten en mededelingen voor de zieken bestemd, in beide landstalen gesteld ».

Anderzijds bepaalt artikel 1, § 1, 1^e lid van de S.W.T. dat « deze geëördineerde wetten toepasselijk zijn op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën en van de gemeenten voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet ».

Daaruit volgt dat de militaire hospitalen die overigens uitsluitend voor militairen zijn bestemd, instellingen zijn die onder de militaire overheid ressorteren en als dusdanig buiten de toepassingsfeer van de S.W.T. vallen.

Derhalve is de Commissie de mening toegedaan dat, ofschoon er in die diensten burgers zijn tewerkgesteld, *de taalregeling die toepasselijk is op de werking van de diensten, die is welke wordt voorgeschreven bij de wet van 30 juli 1938, gewijzigd bij de wet van 30 juli 1955 op het gebruik der talen bij het leger.*

De verplichtingen die door de militaire hospitalen moeten worden nageleefd op het stuk van de dienstorders, de berichten en mededelingen aan het publiek en de betrekkingen met andere diensten, generale staf of militaire overheden, zijn die welke zijn voorgeschreven bij de voornoemde wetten.

Die taalregeling is in ieder opzicht toepasselijk op het militair personeel, maar ook de burgerlijke personeelsleden moeten zich terzake schikken naar de regels die voor de dienst zelve gelden.

De tewerkstelling van het personeel mag inderdaad niet tot gevolg hebben dat de aard van de dienst op het vlak van de taalwetgeving er door wordt gewijzigd en het is ondenkbaar dat de dienst aan twee verschillende taalwetgevingen zou worden onderworpen.

Om de hierboven aangehaalde redenen acht de Commissie zich niet bevoegd om een advies uit te brengen over de taalregeling die toepasselijk is op militaire ziekenhuizen beschouwd als instellingen of diensten van het leger, en meer bepaald, op de betrekkingen tussen het personeel en de zieken.

Wat het taalstatuut van het burgerlijk personeel betreft, doet het probleem zich anders voor.

Het burgerlijk personeel van de hospitalen wordt aangeworven door de directie van het burgerlijk personeel van het Ministerie van Landsverdediging. Het kader van de burgerlijke personeelsformatie werd vastgesteld bij K.B. van 1 december 1970.

Wat hun persoonlijke rechtspositie betreft, verwerven de door het departement gedetacheerde personeelsleden de hoedanigheid van militair niet en blijven zij onderworpen aan het statuut van het Rijkspersoneel. De bepalingen van de S.W.T. aangaande hun persoonlijk taalstatuut zijn derhalve op hen toepasselijk. Zij zijn aan de taalvoorschriften gebonden op het stuk van de aanwerving, de inschrijving op een taalrol, de taalkaders, met dien verstande dat het past die bepalingen toe te passen volgens de maatstaven die in hun oorspronkelijk bestuur van kracht zijn.

De commissie is zich terdege bewust van het feit dat het tegelijk aanwezig zijn in legerinstellingen van burgerlijk en militair personeel problemen en moeilijkheden kan scheppen, aangezien die twee categorieën personen over een verschillend taalstatuut beschikken.

Het komt de Commissie echter niet toe zich daarin te mengen en een advies uit te brengen over maatregelen die zouden moeten worden getroffen, aangezien de militaire hospitalen, beschouwd als diensten, — zoals hierboven vermeld — aan haar bevoegdheid ontsnappen.

Een afschrift van dit advies zal worden overgezonden aan de Minister van Landsverdediging.

Overeenkomstig artikel 61, § 3, 2^e lid van de S.W.T. wordt de Minister van Landsverdediging verzocht de Commissie mee te delen welk gevolg aan dit advies zal gegeven worden.

Gedaan te Brussel, 16 maart 1972.
